

SAxonici nominis etymon obscurum reliquit vetustas. Eorum Tacitus non meminit, quòd tum fortasse ignobiles adhuc erant. Meminit autè Ptolomæus, antiquiorem licet Geographiam secutus, is Germanici maris accolæ, ac potissimum insulares fuisse docet. Speculum autem Saxonicum in hanc sententiam de eorum nomine differit. Quòd post obitum Alexandri magni Asiatici Petroculis bellum intulerint (eo quòd opem supplicatque ipsi Alexandro tulissent) eosque è Cilicia expulerint. Ipsi itaque vela dantes ventis, expulsi suis sedibus, appulere decem & octo ratibus in Prussiam, quæ eremus tum erat. Petra autem seu Pétri Græca dictio, Latinis Saxum dicitur: vnde Saxonum nomen deriuatum esse creditur. Ab Asiaticis etiam Becanus & Melanthon deducit, verùm alio modo. dicunt enim Sacas Asiæ populos colonias quasdam à se emisisse ad montes Moschicos, è regione Cappadociæ: alteram, quos Sacassones, quasi Sacarum filios appellatos contendit, vltra montes Tapuros alteram, ad latitudinem 56. paulò plus minus graduum, quam Ptolomæus Saxonum nomine signarit. hoc priore sui parte perinde atque illud posteriore corrupto, Saosones enim symcoptos, vel integrè Sacassones fuissent dicendi, id est Sacarum filij. Ex his igitur Saxonibus Saxones nostri Europæi descenderunt. Memini tamen me legisse in Frisiorum (ni fallar) historia, gentes istas, Frisios, Brunsvicenses & Saxones, à Frisone, Brunone & Saxone ducibus denominatos esse: verùm huic sententiæ quisquis quantam volet fidem tribuat. Saxoniam autem veteris fines latius multò quàm modernæ extendebantur. Initium namque eius est trans Albim ab Holfatia, inde transfiliens Albim per dioccesim Bremensem in VVestphaliam vsq; Rhenum ferè pertingit abinde verò in Hessiam peruenit, ad Herciniam syluam (qui nunc Hercici montes dicuntur) pertingens ad confinia Thuringiæ, in qua olim non contemnendam partem Saxones, militiæ stipendiù à Francis, quibus militauere, susceperant. Inde iterum submontibus longo tractu peruenit in Regionem Albi non longinquam, complectens Vitebergam & confinia eius, quæ nunc Saxoniam superior dicitur: duobus principalibus Saxoniam sibi titulum vindicantibus. Legitima quadam successione ad principes inferioris Saxoniam omnis regio pertinet: sed superiorem apprehenderunt Marchiones Misnenses cum dignitate Electuræ, quæ illi inseritur principatui. Meditullium autem huius quam descriptimus provinciam, totum ex Vandalico, id est, Slauico solo redactam est in linguam & mores Saxonum, in terra videlicet Brunsvicensi, Luneburgensi, Magdeburgensi, & Halberstadeni. Ad eandem verò pertinet nationem omnis Marchia Brandeburgensis, ex eodem solo Vandalico capta, ac versa in linguam & mores Saxonum. Præter vrbes autem magnificas, & Gymnasia celeberrima, omnis hæc regio populum habet robustum ac validum, quorum potus cereuisia; cibus autem plerunque lardum crudum, butyrum, caseus, ac reliqua lacticiniorum genera. Aer regionis durus, attamen purus ac salubris, nisi qua paludibus humectatur nimium, quod Maris nonnunquam accidit. Gleba fertilis est, rerumque omnium, præterquam vini, prouentu felix. Mechelburgij ducatus fecundissima fertilissimaque regio frumenti, ligni, lacuum, fluminumque piscosissimorum, pecudum tum domesticarum tum ferarum. vrbibus amplis, arboribus vicisque mirè exulta. Istam herbam, quam Quadan ipsi vocant, lanarum tinctoriis aptissimam abundè profert in Thuringia, ita vt incolarum pleraque pars, annonam sibi ex ea comparent. Syluas complures complectitur, Eünenburgerheid, Spondawerheid, Rattenawerheid, Galberheid, Pomerischheid, Hercinie portiones &c. Fluminibus interluitur nobilissimis. Saxoniam montana mineris foeta sunt. Habet & Goslaria

Saxonum regionis quatenus eius genis imperium nomenque olim patebat, recens germanaque delineatio, Christiano Schrottenio auctore.
 Quia loci angustia non pateretur sic de inausuria Sep ten tri o necessario tamen in hac mappa aliqua Opida amissimus — Joan. Insimochi. ecc.

Goslaria ultra æris, auri argentiq̄ue minæras, ditissimos falis fontes, quibus & Hala
 & Luneburgum abundat. Illud quoque memoratu dignum visum, montem haud ita
 procul à Kupferbergo reperiri, qui lapidem gignat emittentem odorem violarum,
 quin & marmoris copiam hæc montana exhibent. Est autem hodierna Saxonia vrbi-
 bus quam plurimis, ijsq̄ue insignibus mirum in modum decorata, quarum maritimæ
 pleræq̄ue omnes, ac bona mediterranearum pars Hanseatici sunt iuris ac fœderis,
 Gymnasij atque Academijs illustres, viris eruditissimis instructis, vrpote Nathane
 Chytræo in Acad Rostochiensis, & alijs. Ex inçlyto autem Hamburgensi emporio o-
 lim prodijt Ioannes Oldendorpius Iurisc. qui summam in studijs expertus liberalita-
 tem auunculi Alberti Crantzij Historici clariss. Gryphisvaldiæ doctor vtriusque
 iuris creatus, Syndicus primò Reipublic Rostochianæ constitutus: post Coloniae A-
 grippinæ, ac dein Marburgi multis annis Ius Ciuile in Academia professus singulari
 cum laude doctrinæ, fidei, industriæ, sapientiæ: commentarijs in multas iuris partes
 editis quàm plurimis, Marburgi obiit. Eandem patriam suam illustrauit Ioan. Aepi-
 nus Hamb qui præter multiplicem linguarum & artium humanitatis eruditionem
 primùm Vitebergæ Theol. doctor creatus, deinde supremus Ecclesiæ Hamburgensis
 ordinatus est Antistes: cui præfuit annos circiter viginti summa cum fide & diligen-
 tia. Nec minus Magdeburgensis vrbs claruit sub Ecclesiæ suæ Præposito D. G. Prin-
 cipe Anhaltino, Comite Ascaniæ, Bernburgi & Seruestæ Domino, is enim primis stu-
 diorum rudimentis Vitebergæ feliciter positus, Theologiæ totum se addixit, Mag-
 deburgensis ac Misnenis electus Præpositus, optimi & Principis & Pastoris
 perfunctus munere, quin & publicis ingenij præstantis, & sanctæ
 operæ monumentis apud posteros relictis quàm pluri-
 mis, obiit morte felicissima completo ætatis
 anno quarto & quadragesimo: Salu-
 tis humanæ 1553. anno.

